

Lovforslag, eller hvis et Hensyn til mulige Forvillinger med de saakaldte venstfabelige Magter skulde kunne have denne Indskyldelse, uagtet Regjeringen, baade den høitærede Finantsminister og den høitærede Udenrigsminister, udtryffeligt have erklæret, at vi staae i en saa venstfabelig Forbindelse med de udenlandste Magter, at der ikke vil opstaae nogen Forvilling i saa Henseende.

Kierfegaard: Der er, efter Alt, hvad jeg kan see denne Sag betræffende, en høist ubehagelig Egenskab ved de Oplysninger, der foreligger, at de, og navnlig de iblandt dem, man især skulde støtte sig til, have en vis negativ Bessaffenhed og ere overordentlig skarpt, d. e. forsigtigt, formulerede og begrændsede. Naar det saaledes, med Hensyn til Danmarks Forpligtelse i Forholdet ligeoverfor de østerrøiske Magter, skal være vittret af Udenrigsministeren, at i den Henseende er aldeles intet Ansvar ligeoverfor Udlandet at befrygte, maa jeg derved tillade mig at gjøre opmærksom paa, at, efter hvad jeg har seet af Sagens Actstykker, er det nok navnlig udtrykt i en Skrivelse af 14de December afvigte Nar, hvori den høitærede Minister ganske rigtigt bruger de Ord, at han skjøner ikke, at den danske Regjering derved vil paadrage sig noget Ansvar, — han skjøner det ikke —, og hvori han dernæst tillige tilføjer, af hvad Grund han ikke skjøner det. Allerede dette „Skjøn“ er nemlig for mig noget paaafaldende, det forekommer mig, at et mere afgjørende Udtryk, om han vilde, vistnok havde staaet til den høitærede Ministers Tjeneste. Men derhos staaer saa hans Grund til ikke at skjøne anderledes lige iforveien, og den lyder saaledes: „fordi Motiiverne til det forelagte Lovudkast ere saa vel begrændsede.“ Ved denne Begrændelse af sit Skjøn har da, saavidt jeg kan see, Udenrigsministeren kastet en stor Deel af Ansvaret i denne Sag fra sig over paa Forsamlingen, som jo selv har disse Motiiver for sig. Det vilde derimod for mig have været noget Andet, naar den høitærede Minister, uden at sige et Ord om de velbegrændsede Motiiver, blot havde erklæret, at der var intet Ansvar at befrygte; men naar han siger, deels, at han ikke skjøner, at der er noget Ansvar, og deels, at dette

hans Skjøn er grundet paa, at Lovforslaget er saa velbegrændt, saa har han aabenbart kastet en heel Deel af Ansvaret fra sig over paa os, der jo ligeledes kunne og skulle gjøre os bekendte med disse velbegrændede Motiiver, og see at finde, om vi kunne have samme Skjøn om, hvorvidt der kan ventes noget Ansvar. Nu siger vistnok den høitærede Finantsminister, saavidt jeg forstod ham ret, at det, foruden den Beroligelse, vi skulde have med Hensyn til dette Ansvar i Udenrigsministerens Skjøn, der, som jeg har viist, ikke er synderlig tilstrækkeligt, endnu er at mærke, at, forsaavidt man maatte frygte for i alt Fald at støde paa politiske Forvillinger og Banstæligheder i videre Forstand, som kunde opstaae med Hensyn til Sundtolden, saa er der truffet Anstalt til vor Betryggelse i saa Henseende, idet der i Loven er optagen en § 3; og dermed synes da ogsaa at stemme, hvad der i den samme Skrivelse af Udenrigsministeren vittres om, at der med Hensyn til Dresfundstolden „ikke synes at kunne ventes begrændede Anker“, naar Forslaget gaar igjennem. Og min ærede Nabo, Drøforeren, har da ogsaa anseet dette som en ganske afgjørende Beroligelse. Men for mig er det netop Noget af det meest Foruroligende, naar det er det Hele, at Udenrigsministeren synes ikke, at der vil kunne ventes begrændede Anker. Hvad den høitærede 4de Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Blekingberg), — hvem jeg særdeles takker for hans Foredrag i denne Sag, og hvem jeg ganske kan slutte mig til, — gjorde gjældende, var netop det Betænkelige i, at der, naar vi nu her afgjorde Sagen, udenfra muligen kunde fremkomme ikke velbegrændede Anker, og at vi muligen derved kunde komme i ubehagelige Forvillinger, hvor Netten vel kunde være paa vor Side, men maaskee Forlegenheden ogsaa kunde komme til at være paa vor Side. Og derimod faae vi den Trost, at, saavidt Udenrigsministeren skjøner, er der ikke begrændede Anker at vente i Anledning af et saadant Forslags Vedtagelse.

Dette er altsaa den ministertelle Autoritet, som jeg skulde gaae efter i den foreliggende Sag, navnlig i Henseende til at vedtage § 1. Og saa kommer den lægevidenskabelige Autoritet, som jeg skal gaae efter, navnlig med